

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w C.
i Dyrektorowi Zakładu Karnego w H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokata J. J. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością - ze względu na rażące naruszenie w zaskarżonym wyroku art. 23 i 24 w związku z art. 448 k.c., art. 110 k.k., art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c. - oraz potrzebą wykładni art. 448 k.c. budzącego – jego zdaniem – poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów

Tak umotywowany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia przytoczonych w skardze przepisów.

Nie zachodzi także druga z powołanych przez powoda przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania. Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni art. 448 k.c. nie czyni zadość wymaganiom art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przepis art. 448 k.c. w aspektach istotnych

w okolicznościach niniejszej sprawy był już przedmiotem wykładni w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11. Powód nie skonkretyzował przyczyn, które by uzasadniały podjęcie przez Sąd Najwyższy ponownie interpretacji art. 448 k.c. na użytek niniejszej sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł stosownie do art. 102 k.p.c.; podstawę rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów poniesionych przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu stanowiły przepisy § 2 ust. 3, § 14 ust. 6, § 18 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

aw
db